

KVELDSGUDSTJENESTE MED NATTVERD

Skjærtorsdag

Fjellhamar kirke 2. april 2015

Lukas 22, 14 – 23

PREKEN

PÅSKEDRAMAET DRAR SEG TIL

Det er påskefeiring i Jerusalem år 33. Byen sydet og kokte av liv. Pilgrimmene tredoblet antallet fra kanskje 80 000 til 250 000. Romerne øket vaktholdet tilsvarende. De jødiske lederne, overprestene og de skriftlærde, var, tross den dype konflikten med romerne som hadde tatt landet deres og ikke delte deres tro, omforent i ønsket om en rolig og fredelig påske. Brøt uro og opprør ut ville det slå hardt tilbake på jødernes mulighet til å feire påske i neste omgang. I tillegg var den økonomiske fortjenesten rundt ofringene og påskefesten helt avgjørende. Påskefesten ble feiret til minne om utferden av Egypt, men var like mye en feiring i håp og forventning om at Gud skulle sende sin Messias, til oppreisning, ny befrielse, fred og rettferdighet for Guds folk.

Inn i dette kom Jesus ridende. Frem til nå hadde Jesus vært tilbakeholdende med å fremstå som Messias selv om stadig

flere snakket om det rundt han. Men nå var tiden inne. I inntogets jubel fra folket, i renselen av tempelet, og de harde samtaler med overpresten og de skriftlærde, holdt han ikke lenger igjen. Jesus var en tikkende bombe i det yrende og messiaslengtende folkehavet. Men han hadde folket på sin side.

Overprestene og de skriftlærde lengtet også etter Messias. Men de var sikre på at Jesus ikke var det. Onsdag trakk de konklusjonen: « Da kom overprestene og folkets eldste sammen i palasset til øverstepresten Kaifas, og de ble enig om å gripe Jesus med list og få ham drept, «men ikke under høytiden», sa de, «for da kan det bli uro i folket».

Samme kveld skjedde det noe som endret planene deres. Den kvelden var Jesus på en fest utenfor byen, i Betania. Her ble han salvet og sa at han nå var salvet for sin gravferd. Judas var der og gikk rett derfra inn i byen, til øversteprestene, avtalte løsepengene og søkte en anledning for å utlevere Jesus. Hvorfor gjorde han det? Vi vet ikke, og mange muligheter er tenkt. To av de mest vanlige er: Skjønte han at nederlaget var uunngåelig og skiftet side for redde sitt eget skinn? Eller var han, som navnet Judas Iskariot forteller, en selot som ville kaste romerne på dør om så med våpen i hånd, og som var utålmodig og ville fremtvinge en endelig konfrontasjon hvor hans mester og Messias skulle seire, og Guds rike komme? Hans fortvilte

reaksjon og selvmord når han så hvordan det gikk, tilsier at det siste er mest riktig.

LENGSEL ETTER EN NY PAKT

Midt i dette dramaet med Judas sin hånd på bordet sammen de andre, feiret Jesus og disiplene påskemåltidet. Påskemåltidet feiret de til minne om natten da israelsk folk som slaver i Egypt midt på natten sto med kappen bundet opp, skoene på og reisevesken pakket. Påskelammet var slaktet, og blodet strøket på dørstolpene. Dødsengelen gikk da fordi de dørene, men Farao og egypterne ble så hardt rammet at Farao omsider lot Israels folk gå. Og med budene på Sinaifjellet ble pakten inngått mellom Gud og Israels folk. Gud vil være deres Gud og følge dem, beskytte dem, berge dem. De skulle følge hans lov og bud. Så er Israels historie videre en lang historie om et folk som stadig vender seg vekk fra Gud og hans bud. Og behovet for en fornyelse av pakten med Gud er sterk. Mange av profetene satte ord på denne lengselen. Slik som Jeremia:

Se, dager skal komme, sier Herren,
da jeg slutter en ny pakt
med Israels hus og Judas hus,

32 ikke som den pakten
jeg sluttet med fedrene deres
den dagen jeg tok dem i hånden
og førte dem ut av Egypt;

den pakten brøt de,
enda jeg var deres herre, sier Herren.

33 Men dette er pakten jeg vil slutte
med Israels hus i dager som kommer,
sier Herren:
Jeg legger min lov i deres sinn
og skriver den i deres hjerte.
Jeg skal være deres Gud,
og de skal være mitt folk.

34 Da skal ingen lenger
undervise sin neste og sin bror
og si: «Kjenn Herren!»
For de skal alle kjenne meg,
både små og store, sier Herren.
For jeg vil tilgi skylden deres
og ikke lenger huske synden.

Den pakten Gud en gang ville slutte skulle gripe inn i menneskenes sinn og hjerter. Og endre mennesket innenfra, ikke utenfra gjennom bud og regler. Da skal alle kjenne Herren, og han vil tilgi skylden vår, og ikke lenger huske synden.

DET MAKELØSE BYTTE

Denne profetien, denne nye pakten, opprettet Jesus denne kvelden. Inn i det gamle paktsmåltidet kommer han med

den nye pakten, dypt knyttet til sin person og sitt liv og død. Inn i dette måltidet delte han brødet, velsignet vinen og opprettet en ny pakt mellom Gud og alle mennesker. Ikke en pakt med en budliste som skulle følges. Men en pakt hvor han med sitt liv sonet straffen for det onde, for det gale vi lett kjører oss fast i, synden som henger seg fast. Med sin kropp symbolisert i brødet og med sitt blod symbolisert i vinen, ga han sitt liv. Vi som tar i mot brødet og vinen får tilgivelsen. For Gud vil tilgi skylden vår, og ikke lenger huske synden. Så henger ikke den nye pakt lenger på at vi må greie å følge et sett med bud. Den nye pakt henger på at vi tar i mot Jesus offer, tar i mot Guds tilgivelse og nåde. I nattverden høster vi frukten av Jesu soningsdød og oppstandelse. I brødet og vinen forenes vi med Jesus som ofret seg for vår skyld. Her skjer det et makeløst bytte: Jesus Kristus tar vår synd, mens vi får hans tilgivelse. Dette makeløse byttet er vår reisekost, vår matstasjon på livets vandring fram mot det lovede land. Uten matstasjoner underveis blir det tungt å komme frem. Det makeløse byttet er vår matstasjon på livets vei. Vi får legge av oss det som tynger, vår synd, og vi får tilgivelse og Guds kjærlighet tilbake.

Jesus hadde lengtet inderlig til å spise påskemåltidet med disiplene før han skulle lide. Selv om han visste hva som lå foran var han full av lengsel og glede over å dele dette måltidet med disiplene. Jeg tror hans lengsel etter tid, ro og fellesskap med disiplene, Judas inkludert var en sterk del

av det. Men også lengselen etter å gi disiplene og oss alle den nye pakt, det makeløse byttet. Innstifte nattverden som en siste gave til alle hans etterfølgere.

På våre dørstolper henger det ofte store ALARM skilt med beskjed om at vi er knyttet til en vaktentral. Det er på mange måter lurt og nødvendig. Men er det det viktigste vi kan forsikre? Og er vaktelskap og forsikringsselskap vår største trygghet i livet? I nattverden, i det makeløse byttet, gis vi en forsikring som når langt dypere og lenger enn noen forsikringsavtale.

HEBREERBREVET 10,19-25

Til avslutning leser jeg teksten fra hebreerbrevet. Den sier så godt hva Jesus har gjort for oss, hvilken trygghet vi har i nåden, og hvordan vi i fellesskap skal leve dette videre i kjærlighet og oppmuntring mellom oss.

19 Så har vi da, søsken, frimodighet ved Jesu blod til å gå inn i helligdommen, **20** dit han har innviet en ny og levende vei for oss gjennom forhenget, som er hans kropp. **21** Og siden vi har en så stor prest over Guds hus, **22** så la oss komme fram med oppriktig hjerte og full visshet i troen, med hjertet rensset for vond samvittighet og kroppen badet i rent vann.

23 La oss holde urokkelig fast ved bekjennelsen av håpet, for han som ga løftet, er trofast. **24** La oss ha omtanke for hverandre, så vi oppgløder hverandre til

kjærlighet og gode gjerninger. [25](#) Og la oss ikke holde oss borte når menigheten vår samles, som noen har for vane. La oss heller oppmuntre hverandre, og det så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg.